

Thính Tuyết Lâu 4 - Bệnh

Contents

Thính Tuyết Lâu 4 - Bệnh	1
1. Mở Đầu	1
2. Toàn Truyện	2

Thính Tuyết Lâu 4 - Bệnh

Giới thiệu

Nguồn: cuongde. org Dịch: Lê Khắc Tường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuyet-lau-4-benh>

1. Mở Đầu

Đi dọc theo con đường, cũng chẳng thấy có ai có vẻ là giang hồ hào kiệt gì, nhưng đến cả mấy người đi theo xe hầu, ánh mắt tuy bình tĩnh, mà vẻ mặt lúc nói chuyện vẫn lộ vẻ gì đó nghiêm nghị trang trọng.

Thanh Minh thở ra trong bụng, nàng đang nghĩ đến lý do mình phụng mệnh phụ thân lại đây - “Tiêu lão lâu chủ của Thính Tuyết Lâu đã từng có ơn cứu mạng nhị bá của con trên đường về Cam Tiêu”.

Nhị bá ... Nàng lại thở ra thêm lần nữa, không biết một người họ Tiết đời đời làm nghề thầy thuốc, tại sao nhị bá lại không như phụ thân mình thành thành thực thực đi học y thuật ra độ thể, làm ngự y trong cung đình, vinh quang tông môn ... tại sao lại cứ muốn ra ngoài lăn lộn chốn giang hồ gì đó ?

Nghe nói, những tay hán tử giang hồ thô dã đó, ngày ngày chỉ biết có gươm đao máu me.

“Ngày xưa Tiêu lão lâu chủ chết bất ngờ quá, ba không kịp làm được gì, cái món nợ nhà họ Tiêu cứ thế mà chưa bao giờ trả được”.

”Mới đây, nghe nói con trai ông ta bệnh tình nguy ngập lắm, lần này chúng ta phải ráng tận tâm một lần mới phải hử ? Ba phải làm chuyện triều đình, không rảnh đi đâu được nữa bước, phải nhờ đến một đứa

khê nữ là con đây ...

“Cũng may con tuy là con gái, nhưng y thuật gia truyền cũng không kém gì ai, đến bây giờ, ngay cả ba cũng không bì được với con rồi đó ...”

“Nói thì nói vậy, nhưng thân con gái xuất đầu lộ diện, hử, thật tình cũng làm khổ con lắm.”

Món nợ tình cảm, thật không dễ trả, cho dù là tiểu thư nhà Tiết thần y, cũng hiểu chuyện đó lắm, vì thế mà, chỉ còn nước mặt dạn mày dày, ngồi xe nhà Thính Tuyết lâu đến Lạc Dương. Thanh Minh ngồi suy tính trong bụng: Mong sao, lần này trị được bệnh cho công tử nhà họ Tiết rồi, từ đây về sau, nhà họ Tiết và mấy người trong giang hồ sẽ không còn chút gì liên hệ với nhau.

... Mấy bọn dã man mà cứ nghe trong truyền thuyết nói, hễ một tiếng không hợp sẽ lập tức giết người đốt nhà.

2. Toàn Truyện

Thanh Minh tiến thoái không xong, trong bụng nghĩ thầm, dân giang hồ quả thật không biết điều tí nào, ngay cả chuyện đãi khách cũng thô sơ ... đang ngẫm nghĩ, bên tai bỗng nghe có tiếng tiêu nổi lên thật là thanh thật là nhã, nghe không ra đó là khúc gì, hình như là chỉ thuận miệng thổi, nhưng nghe thật là hấp dẫn. Thanh Minh nghe một lúc muốn dần mặt ra, đứng lảng tai nghe trước cửa ra vào.

Bỗng dừng, tiếng tiêu trầm xuống, cái nốt cao lên không nổi, lập tức ngừng ngang ở đó, trong vườn tiếp theo đó có tiếng ho sù sụ ... “Ui cha!” Nàng buộc miệng la lên: Đây chẳng phải là bị thiếu hơi thở đó sao, nghe tiếng ho đó, rõ ràng là ... “Có phải là Thanh Minh tiểu thư nhà họ Tiết đó không ạ ? Nàng vừa la lên xong, bên tai bỗng nghe có tiếng người hỏi, bèn ngẩng đầu lên, rồi giật mình thêm lần nữa: con đường nhỏ vốn không có một ai, không biết lúc nào đó đã có một cô con gái mặc áo lụa màu hồng xuất hiện, đứng nhìn nàng, hững hờ cất tiếng hỏi.

Một người con gái rất thanh nhã kiêu diễm, nhưng không làm cho người ta có cảm giác muốn thân thiết, nàng ta nhìn Thanh Minh, Thanh Minh cảm thấy được tia mắt nàng ta tựa hồ như từ trong nước đá đang tan thấm vào người mình, chỉ có nhìn vậy thôi, mà cả người mình không thấy dễ chịu tí nào, nàng gật gật đầu, cũng không biết trả lời lại ra sao, thì cô gái đã nhẹ nhàng nói: “Xin theo tôi”.

Qua mấy bụi Tu Trúc Tử La, phía trước bên thấy có cái hồ nhỏ nước xanh biếc, cô gái mặc áo lụa hồng đến trước nhà thủy tạ, kêu lên hai tiếng lâu chủ, trong nhà thủy tạ có người đứng dậy, mỉm cười nói: “Có phải thần y nhà họ Tiết đến đây không ?” Thanh Minh chăm chú nhìn tới, thấy có người con trai chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, gương mặt thanh tú gầy gò, trong tay cầm một ống tiêu, vừa đứng dậy vừa ho khê mấy tiếng.

Thanh Minh nhìn vào gương mặt không một chút huyết sắc đó, trong lòng đã xác định được, biết là người này không chỉ có mỗi một bệnh chứng, máu huyết đã đến lúc cực kỳ suy nhược. chắc là không còn sống được tới bao lâu ... Lâu chủ thấy Thanh Minh mặt mày như vậy bèn ngăn mặt ra, y biết người này y thuật đã đến mức cao thâm, cô con gái của vị thần y này e rằng đã biết được bệnh tình của mình đến đâu rồi, y chỉ cười cười: “Lâu này đã có nghe đại danh, xin mời cô nương ngồi.”

Thanh Minh nhìn y chăm chú một hồi, cũng chẳng ngồi xuống, nàng yên lặng một lát, rồi bỗng nói thẳng: “Bệnh của công tử, tiểu nữ không thể nào chữa được”. Nói xong, nàng cầm chéo áo khẽ nghiêng mình làm lễ, xoay người trở ra. Vừa quay đầu lại, chẳng thấy cô con gái mặc áo lụa màu hồng cất bước ra sao, đã thấy nàng ta thoáng chốc đã đổi vị trí, đứng chặn trước mắt mình.

Thanh Minh thở ra, trong bụng cũng không khỏi có chỗ hiểu kỳ: Không chừng, thể này là “vũ công” đấy chăng ?

Nhưng nàng thấy cặp nam nữ đang đứng trước mặt mình, tướng mạo thanh kỳ như vậy, so với những tay vũ lâm hào khách mà mình tưởng tượng thật xa lắc cả mười vạn tám ngàn dặm trường ... đặc biệt là cái vị

Tiêu lâu chủ tựa lan can thối tiêu này, khí chất nho nhã thanh tĩnh, xem ra bảy phần là giống y những quý công tử trong kinh thành.

“Mạch còn chưa chẩn gì cả, làm sao mà đã nói chắc được vậy.” Cô con gái mặc áo màu hồng mở miệng, không phải là cãi cọ gì, mà có vẻ như đang tự thuyết phục mình, “không chừng còn cứu được”.

Thanh Minh cảm thấy ánh mắt không biết hữu ý hay vô ý lộ vẻ đàn áp của nàng ta đã thấy bất giác có phản cảm, nàng lạnh lùng nói: “Tiêu công tử sinh ra là thân thể đã quá yếu, bệnh hoạn không chừng đã hơn mười năm nay, phế phủ đều đã hủ nát, nhất là trong huyết mạch có cục máu đã tới thời kỳ muốn vỡ tung ra, ngày nào vỡ ra là đại hạn đã đến ... tiểu nữ thật tình không làm được gì hơn, xin mời kẻ cao mình khác”.

Cô con gái mặc áo lụa màu hồng sắc mặt trắng bệch, nhưng nắm chặt nắm tay lại, vẫn kiên quyết nói: “Đã đến rồi, ít nhiều cũng làm chuyện gì cái đã.”

“A Tĩnh, hôm nay tại sao lại nghĩ loanh quanh quá vậy ?” Bỗng dưng, Tiêu lâu chủ trong nhà thủy tạ bật cười lên, thanh âm sang sảng, có vẻ còn có phần khoan khoái, không giống như lúc nãy ưu muộn khi nghe thần y chẩn bệnh muốn chết đến nơi. Y bỏ ống tiêu xuống, bước lại gần, nhìn Thanh Minh cười cười, ánh mắt lập tức dời qua cô con gái mặc áo lụa màu hồng: “Tiết tiểu thư đã nói vậy, có làm gì nữa cũng là vô ích thôi ...”

Rồi thì y vỗ nhẹ hai bàn tay gọi: “Người đâu, tiễn khách”.

Bụi hoa rung động lên mấy cái, trong đám hoa lá rậm rạp xem ra vốn vẫn yên tĩnh đó, bỗng dưng mà xuất hiện ra một vài người, hạ xuống mặt đất không một chút tiếng động, quỳ một chân trước mặt lâu chủ: “Tuân lệnh”. Sau đó, một người trong bọn, gã thiếu niên mặc áo trắng, hướng về Thanh Minh cúi khể đầu, nói: “Cô nương, xin về bên này ...”

Thanh Minh gật đầu với họ, cũng thuận theo con đường nhỏ quay người đi, vừa mới xoay đầu, bỗng nghe bên tai có tiếng Tiêu lâu chủ vừa cười vừa nói nhỏ với cô con gái mặc áo lụa màu hồng: “A Tĩnh, đã nói với cô từ đầu, bệnh của tôi, cho dù là người nhà họ Tiết cũng không làm gì được, cô cứ nằng nặc muốn mời lại thử ... Có điều, cô đã có lòng, tôi cũng biết ơn lắm”.

“Tôi chỉ muốn biết, khế ước giữa chúng ta còn duy trì được tới bao lâu thế thôi ...” cô con gái có tên là A Tĩnh đó thì lại lạnh lùng trả lời, không một chút kỳ hỷ, “Tôi đã chờ nơi đây lâu lắm rồi ... Tiêu Ưc Tĩnh, ông chết rồi, tôi có thể rời khỏi nơi này được.”

Nói với nhau như vậy thật tình cũng quá lời chẳng.

Thanh Minh nhin không nổi muốn quay đầu lại trách cho cô con gái kia một câu, nhưng sức nghĩ mình là người ngoài, rốt cuộc ráng kiềm chế lại, cứ lầm lủi theo con đường mình vào lúc nãy, rồi lại nghe Tiêu lâu chủ phía sau đang ho khể lên vài tiếng, trả lời: “Nếu mà ... nếu mà cô không chịu chờ nổi nữa thì, khọt khọt, động thủ giết tôi quách ... sau đó rồi cứ việc đem của cải tôi đi đâu thì đi.”

Nói chuyện đó mà giọng điệu không có chút gì là bồn cợt cả.

Thanh Minh bỗng dưng cảm thấy nhói dạ, nghe phía sau tiếng ho càng lúc càng dồn dập, nhin không nổi chân bước chậm lại, ngần ngừ. Đang lúc chần chừ đó, nghe có tiếng mấy người thuộc hạ kinh hô sau lưng: “Lâu chủ, ông ...”

Thanh Minh đứng sững, quay người lại, thấy Tiêu công tử mặc áo trắng đang tựa vào lan can nhà thủy tạ ho lên sặc sụa, hai vai thì không ngớt run rẩy, thân hình thì chao chao muốn té, còn cô con gái mặc áo lụa màu hồng thì chỉ đứng một bên lạnh lùng nhìn, không có chút gì muốn cử động.

Người thầy thuốc lòng dạ như phụ mẫu, rốt cuộc nàng không nhin nổi phải cất bước trở lại.

“A ... đừng, không sao cả. Tiết cô nương cứ việc đi thôi, xin thứ lỗi tại hạ, tại hạ không tiễn khách được.” Vừa ho, Tiêu lâu chủ vừa trả lời ngắt đoạn, có điều đợi đến lúc y bỏ tay nơi miệng xuống, giữa ngón tay có vết máu rỉ ra đỏ hồng!

“Bên ngoài nhiều gió, xin lâu chủ vào lại nhà trước, rồi tôi sẽ coi mạch kỹ càng hơn cho ông.”

Thanh Minh nhẹ nhàng nói, vừa liếc một cách trách móc qua cô con gái mặc áo lụa màu hồng đang đứng như người gỗ bên kia.

“Cục máu bầm trong huyết mạch của công tử, có phải là có từ lúc mới sinh ra không ?” Thấy bàn tay trắng bệnh gầy guộc thò ra để trên bàn thuốc, Thanh Minh nhẹ nhàng đặt ngón tay lên, vừa thăm mạch vừa hỏi.

“Đúng vậy. Từ nhỏ, mấy ông đại phu đều có nói, tôi sống không tới hai chục tuổi đâu.” Tiêu Ưc Tình quả là người thông đạt, y mỉm cười nói tiếp, “Mà cô xem, tôi không sống khỏe ru đến hai mươi sáu tuổi đây sao ?”

Nhìn nét mặt trắng bệch thanh tú của lâu chủ, Thanh Minh trong lòng bất giác cũng ngơ ngác, thầm nghĩ tuy là nói tùy ý như vậy, nhưng sống thêm được vài năm đó thôi, cái người trước mặt mình đây chắc đã chịu khổ sở không biết bao nhiêu mà nói rồi. Do đó nàng tự thở ra trong bụng, mở bàn tay của y ra, rồi chú ý chẩn mạch một hồi.

“Mặc đại phu cũng có nói, cái bệnh này xem ra không thể nào chữa trị nổi.” Nhìn cặp lông mày của nàng đang nhíu, Tiêu Ưc Tình cười cười, “Thật xấu hổ, nhờ tiểu lại xem chứng bệnh chỉ có thần tiên mới chữa nổi, làm hư hỏng danh tiếng thần y nhà họ Tiết.”

Thanh Minh cũng cười cười, dọn dẹp bàn thuốc, xem xét kỹ lưỡng lại nét mặt của người bệnh một hồi, rồi mới nói: “Con gái nhà họ Tiết không đi đâu ra ngoài chữa bệnh ... tôi chữa ra sao, không có liên hệ gì đến danh tiếng nhà họ Tiết”. Nói xong lại hỏi tiếp về vấn đề ăn uống ngủ nghỉ có gì không thích ý, rồi đến chuyện đã uống thuốc men gì, nàng gật đầu thở ra: “Thì ra công tử vốn là người bận rộn đầu óc dữ lắm.”

Lật mấy tờ thang thuốc xem, bỗng thấy có một vị thuốc “Thiên Phong Ngọc Lộ đan” trong đó, nàng bất giác hơi kinh ngạc, nói nhỏ nhỏ: “Danh tiếng của Mặc đại phu quả thật không sai, tuy là thoái về nơi thảo莽, mà không thua gì ngự y trong đại nội ... công tử thể chất là vậy, mà có thể lo lắng công việc trong lầu bao nhiêu năm nay, chắc cũng nhờ tài Mặc đại phu trị lý ?”

Tiêu Ưc Tình gật đầu, thở ra nói: “Dạo sau này, ngay cả Mặc đại phu cũng nói, bệnh tình đã thâm nhập xương cốt. Chỉ cho tôi dùng nội tức vận khí điều trị thôi, sức thuốc e không vào được tới nội tạng.”

“Thế thì tôi làm một thang thuốc, uống thử nửa tháng xem sao ... trong thang thuốc vốn có một vị là ”Long Thiệt“, đúng vào bệnh của công tử nhất, chỉ tiếc là sinh sản đâu trên đỉnh vách núi Động Đình Quân Sơn, năm chục năm nay không thấy có trên đời này, e là đã tuyệt chủng rồi ... thật là tiếc.” Thanh Minh cũng chẳng khách khí, cứ nói thẳng tuột, vừa cầm bút viết thang thuốc xuống vừa mở miệng than tiếc, “Xin đừng phiền tôi nói thẳng, trước mắt cần nhất là phải bớt lo lắng suy nghĩ, thân thể công tử như vậy, sống được cũng là tốt lắm rồi.”

“Như thế làm sao cho được ... có bao nhiêu đó cơ nghiệp thế lực, làm sao mà người ta có thể ở không được giây lát.” Tiêu Ưc Tình ngồi đối diện bỗng đứng bật cười khẻ lên, “Muốn tôi không làm gì cả, thì bây giờ có chết đi có gì là phân biệt ? Cô xem, mới ngồi không có nửa ngày, mà đã có bao nhiêu đây công việc.” Y vừa nói vừa mở ra một tờ văn kiện để một bên, nhin không nổi lại cầm cây bút lông lên.

“Công tử không xem mạng sống mình vào đâu, thì tôi có nói thêm cũng ích lợi gì ?” Thanh Minh cũng biến sắc mặt, giành lấy cuốn văn kiện trên tay y, ném qua một bên. Nàng không hiểu luật lệ giang hồ ra sao, cũng chẳng biết đến chuyện, trong vũ lâm không ai tưởng tượng được có người dám đối xử như vậy với Thính Tuyết lâu chủ.

Nàng chỉ biết mình còn chưa ném cuốn văn kiện ra, thì gò má đã thấy lạnh ngắt, hai lưỡi kiếm bén lạnh lẽo ghê hồn đã gác vào cổ họng mình.

“Không có gì cả, các người thoái lui đi.” Tiêu lâu chủ vẻ mặt vẫn thản nhiên, nói với hai người không biết xuất hiện sau lưng nàng lúc nào, Thanh Minh đang ngó mặt ra, bỗng đứng không còn có cảm giác lạnh lẽo gì nữa, ngay cả phản ứng cũng không có lấy một thứ gì.

“Thuộc hạ vô lễ, làm Tiết cô nương phải kinh hoảng.” Tiếng nói sau lưng lại là của con gái, Thanh Minh quay đầu lại, thấy một làn áo hồng từ dưới hành lang bay lên, cô con gái có tên là Tinh cô nương đang bước vào, nét mặt hững hờ chào mình một tiếng, sau đó bước tới, ôm hết chồng thư kiện trên đầu gối, lạnh lùng

nói với Tiêu Ưc Tình: “Mấy ngày nay ông không để cho tôi đụng vào công chuyện trong lầu, chắc là có gì nghi ngờ tôi phải không ?” vừa nói vừa bọc văn kiện lại rồi bước ra khỏi phòng.

“Xin lỗi, tập tục giang hồ cả, làm cô nương phải kinh hoảng.” mắt nhìn A Tĩnh bước ra ngoài, Tiêu Ưc Tình cả nửa ngày mới tỉnh hồn lại, ánh mắt vốn là thần nhiên trước chuyện sống chết, mà bây giờ không biết sao lại ảm đạm cả ra.

Ở trong Thính Tuyết lâu hơn nửa tháng, Thanh Minh dần dần đã biết mặt được những người thường hay lại lầu: cái người xem ra phong lưu điệu đàng mà tâm kế thâm trầm, là nhị lâu chủ Cao Mộng Phi; người hàng ngày xử lý công việc trong lầu là tam lâu chủ Nam Sở. Còn có một số người khác, ví dụ như tay kiếm khách đã từng kề lưỡi kiếm vào cổ nàng đạo nọ tên là Thạch Ngọc, còn có một cô mới mười sáu tuổi, tên là Tạ Băng Ngọc, nghe nói vốn là thiên kim của một vị thượng thư.

Mấy thứ môn phái trong giang hồ này, xem ra cũng quá phức tạp.

Cái người con gái tên là A Tĩnh mặc áo lụa hồng kia, tuy cũng là một tay lãnh chúa trong lầu, nhưng không thấy hàng ngày nàng ta làm gì. Có điều Tiêu Ưc Tình đối với nàng ta trước sau hình như có vẻ nhân nhượng lắm, cứ nhìn ánh mắt của y đối với nàng ta mỗi ngày, hình như là bao nhiêu tâm sự.

Thanh Minh thường nghĩ: nếu bệnh tình của Tiêu công tử mà có nặng thêm, ít ra quá nửa là do nơi cô nàng nàng làm lụy.

Một công tử phong độ khí chất như vậy, thật tình không nên hỗn hợp chung sống với mấy tay giang hồ hào sĩ thế này.

“Đạo này hình như không thấy Tĩnh cô nương đâu.” Thanh Minh cầm con cờ lên gõ nhẹ vào lan can nhà thủy tạ, nhìn vào bàn cờ cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên, vừa thuận miệng hỏi: “Cô ấy đạo này bận rộn lắm nhĩ ?”

“Mấy hôm trước, cô ta xin đi công chuyện ở Động Đình hồ.” Tiêu Ưc Tình cầm lấy một con cờ trắng, đặt xuống bàn cờ, có điều nói đến chuyện này, trong lòng y bắt đầu có vẻ bồn chồn, “Cô biết, cô ta rất năng cán, có rất nhiều chuyện phải nhờ cô ta mới làm xong được.”

“Động Đình ...” Thanh Minh lẩm bẩm một câu, rồi suy nghĩ cả nửa ngày mới đi nước cờ ... Tiêu Ưc Tình cao cờ hơn nàng cả mấy lớp, ván này xem ra cũng phải đành thua, “Đúng rồi, tôi có nói cái vị Long Thiệt cũng có ở Động Đình ... có điều e rằng đã tuyệt tích từ lâu.”

“Long Thiệt, Long Thiệt ... Động Đình ...” Tiêu Ưc Tình thì đang nói đi nói lại mấy tiếng đó, nét mặt bỗng trắng bệch ra, “cô ta, thì ra cô ta ...” y bỗng đứng phắt dậy, vạt áo tạt ngang qua bàn cờ cũng chẳng buồn để ý, Thanh Minh đang tính hỏi, bỗng phát hiện như có trận gió đang thoảng qua, cái vị Tiêu lâu chủ trường bào thất lưng lỏng lẻo đã chẳng còn thấy đâu.

“A, cái này chắc là vũ công đây ?” Nàng nhịn không nổi phải than lên, không thể tưởng tượng được, cái người bệnh hoạn yếu ớt này, cũng có vũ công thần kỳ như vậy.

“Tiêu lâu chủ muốn ra ngoài ?” Nửa ngày không thấy y đâu, trong lòng cũng thấy bồn chồn, đi tìm khắp nơi, biết nàng là thầy thuốc được mời lại chữa bệnh, mới có một đứa a đầu rụt rè nói cho nàng biết, làm như sắp gánh phải chuyện can hệ tày trời.

”Sao làm chuyện đó được! Thân thể ông ta như vậy, làm sao chịu nổi khổ cực đi xe ? Nàng kinh hoảng cả lên.

“Lâu chủ muốn làm gì, còn ai ngăn cản cho được.” A đầu thở ra. Thanh Minh dậm chân, quay đầu chạy ngay ra ngoài. Ra trước cổng tòa bạch lâu, nàng may mắn gặp phải Tiêu Ưc Tình đang thống lãnh một đám người chuẩn bị khởi hành, bèn chụp ngay lấy giây cương: “Ông muốn đi thì mặc ông thôi, nhưng tôi phải đi với ông.”

“Chỉ đi tới Động Đình một chuyến thế thôi, chuyện giang hồ, không liên quan gì đến cô nương.” Y đã thay đổi y phục áo chên, anh tuấn oai vũ phi thường, ánh mắt sáng rực bén nhọn lạnh lùng, làm cho Thanh Minh không khỏi cảm thấy lạ lùng bờ ngực ... “Tôi chỉ e giữa đường ông chịu không nổi!” Nàng cũng muốn

nổi giận lên, quên mất hậu quả lần trước chuyện vô lễ với y, mở miệng cãi cọ, “Đại phu nhà họ Tiết, còn chưa có ai để bệnh nhân chạy cùng khắp phố phường mà không để mất tới!”

Rốt cuộc người đàn ông có cặp mắt bén nhọn như dao kiếm kia cũng bật cười cả lên, y nói giọng nhượng bộ: “Cũng được ...” rồi sai người chuẩn bị ngựa lại, sau đó quay qua nhìn nàng, gật gật đầu: “Cô nương thật không giống con gái trong phòng khuê.” nghe không rõ y đang tán tụng hay là diễu cợt mình, Thanh Minh ngẩng đầu lên, ngạo mạn nói: “Thanh Minh tuy chẳng phải đàn ông con trai, nhưng làm nghề thầy thuốc cũng được hơn mười năm nay, chuyện gì còn chưa thấy qua ?”

Tiêu Ưc Tình rốt cuộc bật cười ra tiếng: “Có lúc, cô nương có vẻ ba phần giống giống cô ấy.”

Giống ai ? Cô con gái mặc áo lụa màu hồng đầy ư ?

Nàng muốn hỏi, nhưng ngựa đã được đem lại, nàng vội vã nhảy lên, cùng khởi hành theo đám người.

“Lẹ lên!” Đã đến lãnh vực Kinh Châu, nhưng Tiêu Ưc Tình vẫn không ngớt thúc dục mọi người đi mau. Thanh Minh lại càng lo lắng liếc mắt qua nhìn y, nguyên cả đoạn đường, y và cả đám thuộc hạ cùng ăn uống cùng chịu gió sương, ngày đêm không ngơi nghỉ, vậy mà, càng làm cho cô thầy thuốc là nàng đây kinh ngạc là, y vẫn cứ chịu đựng tỉnh bơ ... Con người bệnh hoạn vẫn nhược quý công tử như y, xương cốt cũng có sức sống mãnh liệt tới như vậy.

“Tình cô nương gặp phải nguy hiểm gì chẳng ?” Rốt cuộc, nàng nhịn không nổi phải hỏi.

Y không nói gì, nhưng ánh mắt đượm đầy những tia ưu lự, y nói nhỏ: “Chuyện giang hồ, cô nương biết nhiều cũng vô ích ...” nói xong, đánh mạnh roi vào lưng ngựa, con ngựa lập tức bắn ra như một mũi tên về phía trước.

“Ý, nhưng ông là bệnh nhân của tôi mà!” Nàng không quen cưỡi ngựa, lọt ra đằng sau, nhất thời nóng ruột kêu lên mấy tiếng.

“Nếu nàng mà chết dưới tay Thu Hộ Ngọc ... tôi, tôi ...” rượt một hồi mới kịp với y, lại nghe y đang nghiêng rằng nói nhỏ, hình như đang hằn học nói, trong khoảng tích tắc đó, nhìn ánh mắt của y, Thanh Minh bỗng nghe có mùi máu tanh nồng nặc, giật nảy mình lên một cái.

“Khọt khọt, khọt khọt!” đang bị kinh hãi vô cùng, bỗng nghe Tiết Ưc Tình lại ho sặc sụa lên, y đang vội vã đưa tay lên ôm miệng, nhưng máu tươi đã rỉ ra giữa đầu ngón tay! Bọn thuộc hạ chung quanh đều nhìn rõ, ai nấy gương mặt đều trắng bệch, nhưng không ai dám mở miệng nói gì.

“Nếu mà như vậy, đừng mong còn sống mà gặp lại Tình cô nương!” thấy y đang ráng sức chịu đựng như vậy, Thanh Minh nghe mi mắt nóng lên, nàng lên tiếng trách móc, rút trong người ra bình thuốc đưa tới cho y, “Ông làm vậy, cho dù có tới nơi rồi làm được chuyện gì!” nhìn y đang giữ cương ngựa, ngẩng cổ uống thuốc, nàng lại mở miệng dịu dàng an ủi: “Huống gì, cái gã Thu Hộ Ngọc gì đó, có chắc đã làm được gì Tình cô nương.”

Tiêu Ưc Tình vốn đã uống xong thuốc rồi, đang yên lặng vận khí điều dưỡng, nghe nói câu đó, y lại mở trừng mắt ra, tia mắt sáng rực lạnh lẽo! “Chúng ta hợp lực giết hết cả nhà y sáu mươi bảy người, A Tình mà cô thân đi vào Quân Sơn ...” bàn tay của y vốn rất trầm ổn, Thanh Minh đã từng thấy y nhàn rãi ngồi chẻ tóc chơi, bây giờ thoáng chốc, bình thuốc trong tay đã rớt xuống đất tan tành.

Y bỗng đánh mạnh một cái vào lưng ngựa, vung roi lên, chạy về phía trước.

“Ông, ông mà làm vậy, đừng mong còn sống đến được Động Đình!” nàng cũng nóng ruột lên, vội vã chạy theo, trong lòng bỗng nhói lên ... Phải chăng, những tay giang hồ nhân sĩ này, trước giờ không xem mạng sống người khác hay mạng sống của chính mình là quan trọng sao ?

“Nếu nàng chết ở Động Đình, tôi cũng chẳng muốn về lại Thính Tuyết lâu ...” bỗng nhiên, nàng thấy bàn tay cầm cương ngựa của mình bỗng tê dại, bàn tay nhũn xuống, bên tai nghe có tiếng y đang thâm thì, “Tôi phải giết cái tên Lôi Sở Vân mới xong ...”

Tại sao lại tới Lôi Sở Vân rồi ? Nàng đang bị chuyện ân oán phức tạp giang hồ làm cho hồ đồ cả lên, chỉ đưa mắt nhìn y phi ngựa chạy ra xa.

“Tình cô nương, Tình cô nương!” chạy thêm một đoạn đường, phía trước trong đám tiền quân Thính Tuyết lâu, bỗng có người kêu lên hoan hỉ.

Tình cô nương về đây à ? Thanh Minh giật nảy mình lên, nàng cảm thấy ngoài nỗi vui mừng ra, còn có thứ gì đó mà nàng không rõ, làm cho nàng không được dễ chịu lắm. Nàng nhìn qua Tiết Ưc Tình, thì thấy mấy người phía trước đang nhón nháo kéo cương nhường qua hai bên đường, để lâu chủ chạy thẳng đến nơi có hai con ngựa đang chạy lại.

Có điều, chạy đến hai con ngựa đó cách chừng mười trượng, Tiêu Ưc Tình bỗng giật cương ngựa đứng lại.

“Thu lão đại ?” Y bỗng hững hờ cất tiếng hỏi. Nhìn thấy cô con gái mặc áo lụa màu hồng và gã hán tử đội mũ rộng vành mặc áo đen đang cùng đi ngựa một bên nàng ta, gương mặt y biến sắc đi mấy lần. Thương thế của nàng ta thật hiển nhiên, chiếc áo lụa màu hồng hầu như đã biến thành đỏ thẫm, có điều có gã hán tử đang đi sau không rời xa một bước, để lỡ nàng ta có rớt xuống ngựa.

“Lôi Sở Vân, ông về đi thôi ... lâu chủ đã đến rồi.” Bỗng dưng, A Tĩnh mở miệng ra nói, giọng thật là yếu ớt, nhưng không giống như Tiêu Ưc Tình, nàng ta kêu gã đó, nhưng lại dùng một cái tên khác. Người mặc áo đen lẳng lặng không nói gì, y xuống ngựa, dìu nàng ta xuống đất, sau đó liếc Tiêu Ưc Tình một cái, rồi tung thân nhảy lên ngựa.

Thanh Minh đứng bên cạnh lâu chủ, nhìn ánh mắt của y, trong lòng bất giác cảm thấy sợ hãi cả lên.

Ánh mắt chẳng có tí gì là con người ... phẳng phất như một con thú đang cúi đầu cắn răng nhẫn nhịn đã lâu ngày, đang rình rập cơ hội để cắn xé lấy kẻ thù.

“Chúng ta hợp lực giết hết nhà y sáu mươi bảy mạng người ...” bỗng dưng nàng nhớ lại lời nói lúc nãy của Tiêu Ưc Tình, rồi giật bắn mình lên. Nhân vật giang hồ này, thật nàng cũng không cách nào hiểu nổi.

“Thu lão đại, cảm ơn người.” đưa mắt nhìn gã hán tử mặc áo đen đang vung roi dục ngựa chạy xa dần, Tiêu lâu chủ mặt mày trắng bệch bỗng trầm giọng thốt lên.

Gã hán tử áo đen dừng ngựa lại, ngoái đầu nhìn, thân hình của y bỗng cứng đờ ra, y bỗng cất tiếng cười lớn: “Ha ha ... Tiêu Ưc Tình, người cũng còn có ngày phải tạ ơn ta sao ?” Y ngẩng đầu cười ha hả, thanh âm thê lương ảo não. A Tĩnh đứng đó, nhìn y, vẻ mặt cũng vô cùng phức tạp, rốt cuộc y cũng ngừng cười, vung roi dục ngựa chạy mù mịt mất hút.

“Tình cô nương chỉ nhờ vào bản lãnh của mình phá vỡ mười một đạo Thiên Bảo, lên tới tuyệt đỉnh Quân Sơn ... chẳng có liên hệ gì đến Thu Hộ Ngọc ta đây.” người y đã như trận gió bay đầu mất, nhưng tiếng nói không biết sao vẫn còn truyền lại từ xa thật xa, nghe như ở bên tai.

A Tĩnh đứng sững nhìn theo lưng y, lâu chủ thì đang chăm chú nhìn nàng ta.

Thanh Minh nhìn hai người, trong lòng như vừa đánh vỡ cái bình ngũ vị hương đầy mùi vị.

Thật lâu, A Tĩnh mới quay đầu, đi từng bước một lại, tới trước mặt Tiêu Ưc Tình, nét mặt vẫn ra chiều hồ hững, nàng ta móc từ trong người ra một nắm cổ màu tím sẫm, đưa tới: “Vốn là đi tới Động Đình Thủy Bang thương lượng một vài chuyện, nghe nói mấy thứ này chữa bệnh được, cũng thuận đường nên lại đó lấy vài cọng ... muốn hay không tùy ý ông.”

Thanh Minh ngửi thấy mùi thơm thơm, nhảy cẫng lên không thể tin được: “Trời đất ... Long Thiệt, Long Thiệt cũng còn trên thế gian này sao ? Cô, cô hái từ trên tuyệt đỉnh xuống đó hả ? ...”

Mặc cho nàng đang kinh ngạc một bên đó, hai người bên kia chẳng thềm ngó ngang gì. Ánh mắt của Tiêu Ưc Tình lạnh lẽo như băng sương, đưa mắt nhìn cô con gái mặc áo lụa màu hồng đang ráng gượng đứng đó, y bỗng hét lên: “Thu Tĩnh Dung nhà ngươi có giỏi cách mấy, cũng là thuộc hạ của Thính Tuyết lâu. Phong Vũ là kẻ thù địch của chúng ta, tại sao lại câu kết với chúng nó ?”

Y chẳng thềm nhìn, ném bó cổ tím dính máu tươi qua một bên, nhìn xéo tới cái lưng xem ra vẫn còn rất thẳng của nàng ta, lạnh lùng nói: “Năm xưa, có phải cô đã tự ý thả cho y thoát phải không ? Tưởng ta không biết sao ? ... Nếu không, tại sao hôm nay y đối đãi cô tử tế vậy! Mau quỳ xuống nhận hình phạt!”

Cô con gái mặc áo lụa màu hồng cắn chặt răng lẳng lặng không nói gì, gương mặt trắng bệch, trước ngực không ngớt phập phồng. Thanh Minh vội vã chạy lại nhặt Long Thiệt lên, ngẩng đầu nhìn hai người đang giằng co với nhau, muốn khuyên giải, mà khổ mình là người ngoài, không biết mở miệng chỗ nào, đành phải thở ra một tiếng.

Thấy nàng ta kháng mệnh lệnh không chịu quỳ xuống, Tiết Ưc Tình càng phần nộ, y mắng: “Ta hạ lệnh cô quỳ xuống! Cô do ta điều khiển, là thuộc hạ của ta.” A Tĩnh biến sắc mặt, rút cuộc cúi đầu xuống, lẳng lặng quỳ xuống trước mặt y.

“Tiêu công tử ...” Thanh Minh nhin không nổi lại mở miệng ra kêu lên một tiếng, tính nhắc Tiết Ưc Tình, Tĩnh cô nương đang bị trọng thương.

Chính lúc chân phải vừa quỳ xuống chạm đất, huyết khí đảo lộn nãy giờ đang bị đè nén không còn nhin nổi nữa, “oa” lên một tiếng, máu tươi ứa từ trong miệng nàng ta ra. A Tĩnh tính đưa tay chống xuống đất, nhưng tay vừa mới đưa ra, trước mắt bỗng dưng tối sầm.

Nhưng Tiết Ưc Tình thì hình như đã liệu được tình hình như vậy, trước khi nàng ngã ập về trước, thoáng chốc đã cúi người xuống, ôm nàng ta vào lòng, ánh mắt đầy vẻ ảm đạm, thở nhẹ một hơi: “Coi như đã bức cô nữa được ra rồi đó ... cố mà nén lại, sẽ thương tổn đến phế phủ.”

“Tình tình của cô, thật cương ngạnh quá độ, A Tĩnh”. Y than nhẹ, cúi xuống bỗng cô gái mặc áo lụa màu hồng lên, chẳng thèm để ý đến Thanh Minh đang tại một bên khuyên giải, “Ông đừng dùng sức!” ... có điều y đi được mấy bước mắt đã hoa lên, nữa trong miệng ra một búng máu, sau đó y cảm thấy Thanh Minh đang thò tay lại, tiếp lấy A Tĩnh ở trong lòng mình, vừa giữ lấy vai y.

“Cứu A Tĩnh trước.” Y chỉ kịp nói được có mấy tiếng đó bên tai Thanh Minh.

Thanh Minh kinh ngạc sững người ra, cô nhìn hai người, mi mắt thấy nóng lên ... mấy người giang hồ này ...

“Bây giờ đã thối lại được rồi đó ? Cái mạng cũng lớn lắm đấy.”

Nghe thấy tiếng tiêu, Thanh Minh đã thấy mình bật cười lên, không biết sao trong lòng cảm thấy thật sung sướng, nhìn y đang tựa lan can thối tiêu. Chuyện đã qua, xem ra y càng lộ vẻ gầy gò, nhưng ánh mắt thì lại càng sáng rực.

Tiêu Ưc Tình nghe nói quay đầu lại, thấy nàng, y cười nhẹ, thuận tay chỉ vào bàn cờ lỗ dở hôm qua nói: “Tôi lại trước, ở đây suy nghĩ cả nửa ngày, xem ra bàn này gỡ không nổi rồi ... không biết đi nu=Ồc gì, tôi chịu thua thôi.”

Thanh Minh kinh hãi trong lòng, thầm nghĩ hình như sức cờ của y đã sụt xuống rất nhiều, không khỏi lấy làm lo lắng.

“A Tĩnh thế nào rồi ?”

Đang xuất thần, bên tai nghe có tiếng y hỏi thăm, Thanh Minh vội vã đưa mắt nhìn lên, cười gượng một tiếng: “Hôm qua đã uống chút thuốc được rồi, chắc hôm nay đã tỉnh ... cô ta chẳng phải như ông, thân thể tráng kiện hơn nhiều, có trọng thương như vậy cũng hồi phục được dễ dàng.”

“Thật làm lụy cô nương quá ... lại thêm một bệnh nhân nữa.” Tiêu lâu chủ áo trắng đang mỉm cười ra chiều bắn khoăn, có điều ánh mắt vẫn đang như có gì ưu lự, “Thương thế của nàng, chắc không để lại gì hậu hoạn chứ ? Để tôi lại xem thử, đợi nàng tỉnh lại.”

Ánh mắt của Thanh Minh không biết sao bỗng ảm đạm đi, nàng nhẹ nhàng nói: “Công tử xin đi trước một mình, đợi tôi đem thuốc của Tĩnh cô nương lại sau ... Ông cũng nên uống thuốc đi, tôi đem lại cùng một lúc luôn.” Nàng vội vã xoay lưng lại, hình như sợ chuyện gì đó, hấp tấp bỏ đi.

“Cô xem cái mạng của mình không ra gì như vậy, làm sao tôi an lòng cho được.”

Bưng hai tô thuốc, vừa đi tới lầu màu hồng, đã nghe bên trong có tiếng lâu chủ ra chiều giận dữ, bàn tay của Thanh Minh run lên, cơ hồ cầm không vững khay thuốc ... đã dặn y hai ba lần không được đụng tý nóng lên, tại sao lại bắt đầu cãi nhau là sao ? Cái cô con gái này, xem ra đúng là ma tính chú mệnh của lâu chủ.

“Can gì đến ông!” Bên trong, giọng nói trong trẻo của A Tĩnh truyền ra, tuy còn yếu ớt, nhưng khí thế không sụt đi tí nào, “Tôi tự chết mình tôi, can hệ gì đến ông, tôi cũng chỉ bắt quá là một tên tiểu tốt trong Thính Tuyệt lâu, Tiêu lâu chủ. Đa tạ ông nhắc tôi hôm trước.”

“Cô ...” Bên trong Tiêu Ưc Tình đang tắc họng, chỉ nói có một tiếng, đã ho húng hắng lên.

“Hai vị, mau mau uống thuốc thôi ...” Nàng vội vã bước vào can gián, để khay thuốc lên bàn trà, “Lâu chủ, Long Thiệt cũng vừa nóng, uống thứ này rất đúng vào bệnh của ông đó.”

Thấy nàng bước vào, Tiêu Ưc Tình và A Tĩnh đang nằm trên giường đều lộ vẻ sượng sùng im miệng lại, Tiêu Ưc Tình hình như đang đè nén cơn giận, gật đầu nói: “Nhọc lòng cô quá Tiết cô nương.” Còn A Tĩnh thì chỉ lạnh lùng nhìn nàng một cái, rồi quay đầu vào bên trong.

“Tĩnh cô nương, uống thuốc đi thôi.” Thanh Minh đưa chén thuốc lại đặt trên đầu giường, A Tĩnh gật gật đầu, rồi lại nói với Tiêu Ưc Tình đang đứng kế bên, “Tiêu lâu chủ thân hành lại thăm, thuộc hạ thật không dám phiền ... xin mời về thôi.” Nét mặt lạnh lùng vô cùng.

Thanh Minh biết, cô con gái cao ngạo này, chỉ e là đã nhớ kỹ cái hận bị quỳ trước mặt mọi người hôm đó.

Chỉ là chuyện hiểu lầm ... nàng đang tính mở miệng giải thích, bỗng thấy Tiêu Ưc Tình đứng bên cạnh mặt mày trắng bệch, không còn nhần nhịn nổi, nhìn trân trân vào cô gái nằm trên giường, rồi bỗng đứng vung tay xô chén thuốc đầy rớt xuống đất. “A!” Thanh Minh kinh hãi nhảy cẫng lên, buộc miệng la: “Long Thiệt! ... Sao ông lại đi đổ nó đi?”

A Tĩnh cũng đang chồm người dậy, nhìn y trừng trừng, khoe miệng giựt giựt mấy cái, rốt cuộc cũng nhin được, không mở miệng nói gì nữa.

“Tôi cũng tự chết mình tôi ... chẳng can hệ gì đến cô.”

Tiêu Ưc Tình lạnh lùng nói xong câu đó bèn phất tay áo đứng dậy, đi một mạch ra không quay đầu lại.

Thanh Minh trong lòng đau nhói, đang tính chạy theo ra, thấy A Tĩnh mặt mày trắng nhợt đang nhìn đắm đắm vào chén thuốc dưới đất, bỗng nhiên thân hình nghiêng qua, miệng ọ ra một búng máu. Thanh Minh thấy vậy, chân bước không đành lòng, vội vã chạy đi lấy một tấm khăn thấm nước lạnh đưa cho nàng ta.

A Tĩnh tiếp lấy, chùi vết máu một bên má. Chùi rồi lại chùi, bỗngưng lấy khăn ôm lấy mặt không động đậy gì cả. Thanh Minh than thầm trong bụng một tiếng, cũng không nói gì thêm, dặn với con a đầu vài tiếng, rồi đi ra.

Ánh trăng mềm như nước, nàng mở cửa sổ ra nhìn, bỗng nghe có tiếng tiêu nổi lên.

Khúc “Kim Lũ Y”.

Tha tha thiết thiết, làm như từ trên trời truyền xuống.

“Nơi đây gió thổi tới, xem ra công tử không coi trọng thân thể mình tí nào cả thật sao.” Nàng bước ra, đi vào trong sân, thấy một bên đã có bày một bình rượu Khai Phong vừa mới khui, biến hẳn sắc mặt, nói với cái vị công tử mặc áo trắng đang tựa lan can thổi tiêu kia.

Tiêu Ưc Tình quay đầu lại, cười nhẹ, để ống tiêu xuống, nói: “Trăng đẹp như thế, Tiết cô nương có vui lòng đánh một ván cờ?”

Nụ cười của y đượm vẻ tịch mịch thê lương, làm Thanh Minh cảm thấy đau lòng không xiết. Nàng bèn ngồi xuống, bày bàn cờ ra.

“Sáng nay, Tĩnh cô nương ăn nói có hơi quá.” Nàng cầm con cờ lên, trầm ngâm một hồi lâu, rồi mới nói: “Tôi chẳng phải người trong giang hồ gì, nên cũng chẳng phải nhìn mặt hai vị, để tôi nói thẳng ... công tử và cô ta mà cứ như vậy với nhau hoài, e rằng bệnh tình càng lúc càng nguy ngập.”

Tiêu Ưc Tình bỗng ngẩng phắt đầu lên nhìn nàng, nét mặt lộ vẻ kỳ quái. Một hồi lâu mới chậm chậm nói: “Nàng trước giờ vậy, tôi cũng đã quen rồi ...”

Nhắc đến nàng ta, nét mặt của y chẳng còn bình tĩnh ra sao nữa, cầm ống tiêu gõ nhẹ vào lan can, bỗng dừng thuận theo khúc nhạc lúc này tiếp tục ngâm nhỏ: “Cộng quân thử dạ tu trầm túy, thả do tha, nga mi dao trác, cổ kim đồng ky. Thân thể du du hà túc vấn, lãnh tiểu trí chi nhi dĩ!”

“... cùng nàng đêm nay say, mặc kệ ai, may ngài mách lẻo, cổ kim đều ky. Thân thể xa rời chẳng việc gì phải hỏi, cười nhạt thể thôi nhĩ! ...”

“Công tử không giống người trong giang hồ.” Bàn tay của Thanh Minh dừng ở giữa chừng không, không biết đặt con cờ vào chỗ nào, “thối tiêu cũng hay, chơi cờ cũng giỏi, chắc Tịch cô nương không biết những chuyện đó ... thường ngày hẳn là tịch mịch lắm ? Thanh Minh bạo gan, mời công tử về Trường An hàn xá dưỡng bệnh, công tử nghĩ sao ?”

Nàng chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn y, ánh mắt đang ráng đè nén xuống xúc động.

“Không giống người trong giang hồ ?” Tiêu Ưc Tịch bỗng cười khẽ một tiếng, ánh trăng chiếu lên gương mặt y, quả thật cũng có vẻ thật là thê lương, “cô nương xuất thân trong nhà quan hoạn, làm sao biết được thể nào là giang hồ ...”

“Có được một người bạn như cô nương, tôi thật lấy làm sung sướng ... thối tiêu, chơi cờ ... tự nhiên đều tốt lắm. A Tịch từ nhỏ lưu lạc, không hiểu mấy chuyện đó.” Y cúi đầu, nhìn bàn tay của mình, làm như trên bàn tay có gì đó, rồi mới ngẩng đầu lên, nói với Thanh Minh: “Bàn tay tôi dính đầy những máu tươi, cô nương làm sao biết được ... nhưng A Tịch thì biết.”

Gương mặt của Thanh Minh từ từ trắng bệch ra, phách lên một tiếng, con cờ rớt xuống bàn.

“Bàn cờ này khỏi cần chơi nữa ... tôi thua rồi.” Nàng bỗng thò tay ra, làm loạn hết các quân cờ, cúi đầu nói, mi mắt hình như ướt ướt, rồi lại sắp quân cờ ra hai bên, sắp ra sắp ra, rồi lại hỏi hử lấy mấy quân cờ trắng bị lẫn lộn vào trong đám quân cờ đen ra, bỗng dừng, bàn tay nàng không động dấy gì nữa, đầu cúi gằm xuống, hai vai nhẹ nhẹ run rẩy lên.

“Xem ra cái bệnh này của tôi chẳng thể nào trị được ... không dám làm mất thì giờ của Tiết cô nương nữa.” Biết rõ nàng đang khóc vì chuyện gì, nhưng Thính Tuyết lâu chủ vẫn thản nhiên mở miệng muốn trục khách, cái kiểu lạnh lùng đó, không giống tí nào với khẩu khí của y thường ngày.

“Tôi nói đây, bệnh của ông có thể chữa được đấy, chỉ cần ông theo tôi đi Trường An ... ông chịu đi không ?” Thanh Minh một hồi lâu mới ngừng thôi không nức nở, nàng bỗng ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt trắng bệch thanh tú của y, rồi u oán hỏi: “Ông có chịu theo tôi về nhà họ Tiết không ?”

Y không trả lời, trầm mặc một hồi thật lâu, bỗng đứng xoay người bỏ đi.

Thanh Minh vật người ra khóc ròng trong đám hoa cỏ.

Một con rồng trong loài người như thế, vậy mà phải chú định không sống được bao lâu.

Nàng nghĩ, đã gặp một người như y rồi, e rằng sau này chẳng còn một người đàn ông nào lọt vào được mắt mình.

Trong trường đình, đám người đưa tiễn không có y trong đó. Trong lòng Thanh Minh đang ngổn ngang trăm mối, đưa mắt nhìn Tịch cô nương ngồi bên cạnh, vẫn là vẻ mặt lãnh đạm như mọi ngày, cũng không lộ vẻ biết chuyện gì cả.

“Xin cáo từ thôi, các vị.” cũng không biết nói gì, uống vài ly trà, nói chuyện với mấy người quen biết một vài câu qua loa, Thanh Minh thu nhận tiền phí, rồi đứng dậy cáo từ. A Tịch cười cười, đứng dậy đưa tiễn.

Đến trước cổng, Thanh Minh nhìn không nổi quay đầu lại nhìn về hướng bạch lâu. Nơi đó, trong đám cây xanh rì một màu kia, bóng toà nhà xem ra có vẻ cô tịch.

“Nếu lâu chủ mà sống được lâu hơn, nhất định đã cầu cô nương ở lại.”

Bỗng nhiên, nghe có tiếng A Tịch vang lên nhỏ nhẹ bên tai, làm Thanh Minh thình lình giật nảy mình một cái, ngẩn ngơ không nói ra lời, lại nghe nàng ta nói tiếp: “Thường ngày, y không có ai nói chuyện được với mình ... cô nương lại chơi mấy ngày nay, lâu chủ quả thật là có phần sung sướng lắm.”

Cô gái mặc áo lụa màu hồng cũng đứng lại nhìn về hướng toà bạch lâu với nàng, ánh mắt hững hờ đấy, nhưng hình như đầy vẻ thâm tình.

“Tĩnh cô nương là nữ nhi trong chốn giang hồ, không vô dụng như Thanh Minh.” Nàng thở ra một hơi, trong lòng nhói lên một cái, “Tôi với lâu chủ, chỉ bất quá là bạn bè đánh cờ lúc nhàn rỗi thế thôi.”

“Cô có biết, trước đó, lâu chủ còn chưa cùng ai trò chuyện nhàn rỗi như vậy ...” A Tĩnh nhìn nàng, ánh mắt long lanh biến ảo, Thanh Minh không biết nàng ta có thấy trong lòng mình đang bồn loạn hay không, bỗng nghe nàng ta cười nhẹ lên một tiếng nói: “Cô lại thật quá hay ... chỉ tiếc cô là con gái nhà lương gia, không xứng được với chúng tôi đám giang hồ thảo mãng, nhất định không thể làm hại cô ...”

Thanh Minh nhìn nàng ta, lấy làm kỳ quái tại sao hôm nay nàng ta lại không giống như thường ngày, nhưng lúc này họ đã ra tới cổng.

Do đó chỉ còn nước lên xe, cáo từ.

“Xin cô chuyển lời dùm công tử, nói rằng ...” trước khi rềm xe xuống, Thanh Minh ngần ngừ một lát, rồi cuộc cúi đầu xuống, nói với A Tĩnh đang đứng bên ngoài, “nói rằng, những lời tôi nói hôm qua, chỉ là lời nói đùa, mong ông ta đừng để trong bụng.”

A Tĩnh cười cười, cũng không hỏi gì, chỉ gật đầu nói: “Được.”

Người đánh xe la khẽ lên một tiếng, xe ngựa chậm chậm chuyển bánh, chạy được mấy trượng, Thanh Minh thấy trong lòng tắc nghẽn chịu không nổi, lại vén rèm lên, thò đầu ra nói với A Tĩnh: “Về nói lại dùm Tiêu lâu chủ, bệnh của ông ta còn chưa được! Đợi đến mùa thu năm sau, tôi đọc kỹ lại mấy cuốn sách thuốc, sẽ lại thăm bệnh ông ta ...”

Cô con gái mặc áo lụa màu hồng bật tiếng cười khẽ, nụ cười bỗng rực rỡ chói mắt như ánh mặt trời.

“Được, đến lúc đó, xin mời cô nương trở lại cùng lâu chủ tiếp tục thổi tiêu đánh cờ.” Nàng ta vẫy vẫy tay, rồi vào lại nhà.

Một người con gái như thế, như một đoá tường vi màu hồng đang nở trên cây, cho dù trên đoá hoa có đầm mấy hạt mưa long lánh, cũng đem mấy hàng gai góc rào lại, không cho bất kỳ ai nhìn thấy, cứ thế mà kiêu ngạo một mình trong hoang dã.

Thanh Minh nhìn nàng ta, bỗng đứng sực nghĩ: Không chừng, quả thật chỉ có nàng ta mới sánh được theo với y một đời.

Long phụng trong loài người.

Trước đây vô ý cũng có nghe người xem ra có vẻ hiểu biết giang hồ lắm nói vậy, bây giờ thấy được hai người này rồi, mới biết rằng, thì ra, bất kể là long, hay là phụng, đều chỉ là người bình thường thế thôi.

Không những vậy, bọn họ đều là những người có bệnh, bệnh trong lòng, bệnh kiêu mà ngay cả nàng cũng đành thúc thủ không làm gì được.

Chung khúc

“Tiêu lâu chủ và Tĩnh cô nương, nửa năm trước đã cùng lướt qua đời rồi, con không biết sao ?”

Chúi đầu vào đóng sách mới đó mà đã một năm rồi, bất kể bên ngoài có trời long đất lở tới đâu. Cũng có một ngày, nàng đóng cửa Thần Nông các lại, sung sung sướng sướng ôm thang thuốc từ trong bước ra, phân phó cho người nhà chuẩn bị xe ngựa đi Lạc Dương Thính Tuyết lâu, rồi lại nghe phụ thân đứng một bên kinh ngạc hỏi.

Oa! ... Nàng đứng ngăn người ra đó, mấy cuốn sách thuốc thuận tay rút xuống bày ra cả mặt đất. Bàn tay trái còn đang nắm khư khư, trong đó, chính là thang thuốc nàng đã bỏ bao nhiêu tâm huyết ra bào chế, chỉ mỗi mục đích là, trị cho khỏi cái bệnh ngặt nghèo dính cứng với người đó.

Nhưng mà ... giờ đây, chuyện gì cũng chẳng còn cần thiết nữa sao ?

“Làm sao ... làm sao chết ?” Giọng nàng run rẩy hỏi, thất hồn bạt vía nhìn ra một màu vàng ánh những lá thu.

Phụ thân từ sau quầy chưởng quỹ tiệm thuốc nhìn lên, thấy vẻ mặt thần sắc con gái, trong lòng đã hiểu được mấy phần, bèn thở ra một hơi nói: “Thính Tuyết lâu cũng chẳng nói gì cho ai biết ... Nghe người ta nói, hình như là có nội loạn gì đó. Chỉ trong ngày hôm đó, Tiêu công tử và Tĩnh cô nương đều đồng thời qua đời, hiện tại lâu chủ mới nghe nói hình như là do Tiêu công tử trước khi chết lập lên, họ Thạch, cô con gái mới có mười lăm tuổi đầu.”

“Thế là, nhà họ Tiêu đành chịu tuyệt tự thôi ... hử hử, nhà ta thiếu họ món nợ, chỉ e suốt đời không còn trả được.” Phụ thân là một người ân oán phân minh, vì chuyện đó mà còn đang chất lưỡi than vãn.

Thanh Minh không nói gì, khom người nhặt mấy cuốn sách lên, rồi đi ra ngoài.

“Minh nhi, con đi đâu đó ?” Phụ thân phía sau hỏi hỏ hỏ với. Nàng hồ hững trả lời: “Con đi tìm người đánh cờ.”

Không còn chuyện gì là như xưa cả.

Cao Sở Phi đã chết ... Tạ Bằng Ngọc lấy chồng. Chuyện gì cũng không như xưa.

Nàng không lại gặp lâu chủ mới, với lại, có liên hệ gì tới cô bé đó đâu.

Nam Sở đưa nàng, đến trước một lò lâu các mới dựng lên. Thanh Minh không bước vào, chỉ đứng trước cửa nhìn nhìn, bên trong chẳng một ai, chỉ cung phụng một cây đao, một thanh kiếm. Nghe nói, lâu các này có tên là Thần Binh Các.

Nàng không đi thăm được mộ của hai người, Nam Sở nói: Bởi vì kẻ thù của Thính Tuyết Lâu nhiều quá, cuối cùng quyết định không lập mộ bài cho hai người, họ được chôn đâu ở bãi cỏ xanh nơi Bắc Mang Sơn ? Da. Không biết ở đâu.

Tốt lắm ... Thanh Minh nghĩ, sau này sẽ chẳng có ai lại quấy nhiễu họ.

Có điều, đã chẳng thối tiêu được, cũng chẳng chơi cờ được, thế thì chắc y nhất định là tịch mịch lắm.

Nhưng cũng chẳng sao ... từ hồi nào đó rồi, y đã là người quen tịch mịch. Huống gì còn có Tĩnh cô nương ở đó, làm sao y tịch mịch được.

Đợi cho Nam Sở đi rồi, nàng nhìn theo lưng y cười một tiếng: cái vị tam lâu chủ này, rốt cuộc cũng là người có gia đình, cũng có vợ có con có nhà có cửa, Thính Tuyết lâu, nhất định chẳng phải là tất cả cuộc đời y ... thật ra, như vậy cũng đâu có gì là không hay.

Chỉ sợ, là cái kiểu như nàng đây.

Thanh Minh quay đầu lại, rút từ trong thắt lưng ra một ống ngọc tiêu, lấy tơ lụa chùi lên mấy lượt.

Nàng vốn đã học tiêu từ hồi còn nhỏ, nhưng vẫn chưa nói cho y nghe chuyện đó, bởi vì nàng thích nghe y thổi tiêu hơn, thế thôi, bây giờ, dưới tuổi vàng, ắt hẳn chẳng còn có tiếng tiêu, thì nàng cứ thổi cho y nghe một khúc, nhờ y chỉ điểm dùm.

Vẫn là khúc Kim Lũ Y, nhưng người thì không còn đó.

Rốt cuộc nàng mới hiểu cái lời trong Kim Lũ Y mà năm xưa y đã ngâm, là như vậy đó ...

”Đức đã cuồng sinh nhĩ.

Ngẫu nhiên gián, Chuy trần Kinh quốc, điều y môn đệ.

Hữu tửu duy kiêu Triệu châu thổ, thù hội thành sinh thử ý ? Bất tín đạo, toại thành tri kỷ. Thanh nhân cao ca câu vị lão, hướng tôn tiền, thức tận anh hùng lệ. Quân bất kiến, nguyệt như thủy. Cộng quân thử dạ tu trầm túy, thả do tha, nga mi dao trác, cổ kim đồng ký. Thân thể du du hà túc vấn, lãnh tiểu trí chi nhi dĩ! Tầm tư khởi, tông đầu phiên hồi. Nhất nhật tâm kỳ thiên kiếp tại, hậu thân duyên, khủng kết tha sinh lý. Nhiên nặc trọng, quân tu ký.”

“Có một người bạn như cô nương, tôi thật lấy làm sung sướng ...” Y đã từng nói.

“Đợi đến mùa thu năm sau, tôi đọc kỹ lại mấy cuốn sách thuốc, sẽ lại thăm bệnh ông ta ...” mình cũng đã từng hứa.

“Được, đến lúc đó, xin mời cô nương trở lại cùng lâu chủ tiếp tục thổi tiêu đánh cờ.” Tình cô nương từng mở miệng mời.

Nàng biết, hai người bọn họ đều là những kẻ rất trọng lời nói, vì vậy, nhất định đang đợi nàng lại tương tự, rồi từ đó, không còn gì là ân hận.

Thanh Minh ngồi trên bãi cỏ xanh mượt một màu, để cho gió núi mặc tình thổi, vừa thổi tiêu, vừa nhìn về Lạc Dương vẫn phồn hoa đô thị phía dưới, nơi đó, cái gì xảy ra vẫn cứ tiếp tục xảy ra, huyền thiên náo nhiệt ... nhưng dưới mắt của nàng, hình như đã đổi đi một đời.

Thổi một khúc xong, nàng đứng dậy, cầm ống tiêu đập xuống phiến đá tan tành, rồi đi một mạch không ngoái đầu lại.

Nàng nghĩ, từ nay về sau, không còn chữa bệnh gì cho ai nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuyet-lau-4-benh>